

Byl studený, sychravý, podzimní den, kdy jsem se svojí manželkou dorazil do Hojsovy Stráže na Železnorudsku. Jako milovníci Šumavy jsme už dlouhé měsíce hledali na internetových stránkách realitních kanceláří nějaký vhodný objekt, vhodný pro rekreaci naší početné rodiny a případné podnikání. Pojali jsme totiž nápad, že se po letech stresu, kdy jsme pomáhali svým čtyřem dětem vstoupit do života, na „stará kolena“ se přestěhovat z hlučné uspěchané Plzně do klidu šumavských hvozdů. A teď to tu bylo. Prohlédli jsme si pension Chata Marie a hned jsme se zamilovali.

Po peripetiích přípravy smlouvy, kdy jsme několikrát litovali našeho rozhodnutí, jsme se konečně stali majiteli a začali s poznáváním našeho majetku. Kromě spousty zbytečností, které prostřednictvím popelnice změnily své stálé stanoviště, jsme našli starý výuční list a pár starých zažloutlých fotografií.

Každá tajemná věc přitahuje pozornost, a tak jsme se začali ptát starousedlíků. Od starousedlíků jsme se dostali na místního přiděleného faráře Šimsu, s nímž jsem si osobně vytvořil velmi vřelý vztah, přestože jsem technicky a ekonomicky uvažující ateista. On akceptuje můj světový názor a já jeho a přesto můžeme vést hodinovou diskusi nad spoustou problémů našeho světa. Od pana faráře jsme pak vykročili na pravidelný sraz a mši, kterou pořádají němečtí rodáci vysídlení po 2. světové válce pravidelně v hojsoveckém kostele Neposkvrněného početí panny Marie.

Už při vzájemném představování jsme byli bombardováni dotazy typu: „Který König jsi ty, ten ze Zámečku nebo zahradník?“ Bylo velmi obtížné s mým jménem rodáky přesvědčit, že jsem Čech a jméno nemá nic společného s původními obyvateli Hojsovy Stráže respektive Eisenstrasse.

Díky předsedkyni sdružení rodáků, paní Lotte Guggeis jsme se dostali k obrovskému množství informací jako je kronika obce, fotografie, popis vesnice a jednotlivých obchodních a řemeslných aktivit, které tu místní zaměstnávaly a živily. K mému překvapení vesnice před 2. Světovou válkou

žila. Byla zde zpracovna lesního ovoce na marmelády a jamy, které z Hojsovy Stráže putovaly doslova do celé Evropy, do těch nejlepších restaurací. Byl zde pivovar, zasílatelství, pila, a jiné. Hojsova Stráž sloužila jako vzdušné lázně pro pražské umělce, kteří pak rádi své umění předvedli v místním kostele.

Dostat obec do podoby, ve které byla před 2. Světovou válkou by byl nadlidský úkon, ale kulturní aktivity v obci oslovil i moji manželku a ta s rozhodností sobě vlastní prohlásila: „Přineseme kulturu na Hojsovku“. Jak řekla, tak se i stalo. A tak rok 2006 se stal prvním rokem konání letního hojsoveckého koncertního festivalu.

První kroky byly těžké. Umělce hrající zadarmo v dnešní ranně kapitalistické České republice nenajdete a podnikatelů v Hojsově Stráži, kteří by sponzorovali kulturní podniky je jak šafránu, a tak se první ročník konal především z našich vlastních prostředků. Zájem jsme vzbudili, a tak druhý a další ročníky byly částečně dotovány Městským úřadem v Železné Rudě.

Nyní je tento projekt už plně pod kontrolou Občanského sdružení Hojsova Stráž a seriál letních koncertů patří neoddělitelně k Hojsově Stráži.

Za dobu konání se v kostele vystřídali umělci zvučných jmen jako např. Pellant colegium a Irena Budweiserová.

Hojsova Stráž opět kulturně žije, je pyšná na své památky, opravuje je a vítá s otevřenou náručí každého, kdo se přijede podívat, vychutnat si atmosféru nebo pomoct.